

Homilie diakenwijding 2de Adventszondag B 04.12.2021
Warlito BORJA, Bruno DE CUYPER en Luc LOWEL

Goede vrienden,

elk jaar spreekt de liturgie van de tweede adventzondag over Johannes de Doper. Lucas ziet het optreden van Johannes als een heel belangrijk gebeuren. Hij situeert het binnen de politieke machtsverhoudingen van die tijd. Toen, zegt hij – het klinkt zo plechtig – “kwam het woord van God tot Johannes in de woestijn”. Daarover gaat het dus: over het Woord van God. Met Kerstmis zullen we vieren dat dit Woord mens is geworden. Maar eerst wordt van dit Woord gezegd dat het tot Johannes kwam in de woestijn. In de woestijn: ook dat is geen detail. Jezus zal men vinden tussen de mensen. Voor Johannes moet men naar de woestijn.

De woestijn: dat is in de Schrift altijd iets bijzonder. Om het te verstaan moeten we terugkeren naar het begin. Toen Gods volk een slavenbestaan leidde, uitgebuit en misbruikt, levend “in het duister en de schaduw van de dood”. Daar hebben ze een stem vernomen die hen vroeg: trek weg! En ze zijn vertrokken, alleen vertrouwend op dat woord. Veertig jaren lang door de woestijn. Soms de wanhoop nabij: geen land, geen water, geen eten.

Toch is het daar in de woestijn dat ze geleerd hebben wat geloven is. Vertrouwend op dat Woord, op Hem die weet wat Hij doet. Ze zouden Hem trouw blijven, Hem liefhebben met heel hun hart. Ze zouden leven zoals het Gods bondgenoten past: in broederschap en echte solidariteit. Geen heersers en geen slaven meer maar dienaars van elkaar. Op die conditie sloot God met hen een verbond: ze zouden altijd op Hem kunnen rekenen. Ze hervatten moed en trokken verder. Tot ze aan de rand van de woestijn kwamen, aan de Jordaan, en in de verte het land zagen, hun toekomst.

Eeuwen later verzamelt God opnieuw zijn volk op dezelfde plaats, daar aan de rand van de woestijn, aan de Jordaan. Johannes confronteert ons weer met onze oorsprong. Na de lange geschiedenis met zijn volk, met zijn wel en wee, wil God altijd opnieuw beginnen. Ook met ons. Ook met zijn Kerk. En nu staan wij daar. Johannes vraagt het pad te effenen, de Jordaan over te steken en het land binnen te gaan, vertrouwend op dat Woord van het begin.

Dat is de advent: weer aan de Jordaan komen, ons bekeren en de overtocht wagen, weg uit “het duister en de schaduw van de dood”. En binnengaan in het land waar we het leven met God delen en met elkaar omgaan als broers en zusters. Het klinkt misschien zo eenvoudig en zo bekend in de oren. Toch is dat het hart van ons geloof. Zo actueel en van zo groot belang in een samenleving die het spoor naar God bijster is en waar zo dikwijls de mentaliteit heerst van zij en wij en elk voor zich.

Goede vrienden, jullie die straks diaken worden gewijd. Ook vandaag is Johannes een stem die roept in de woestijn. Maar een stem die dringend wil gehoord worden. Juist nu Paus Franciscus heel de Kerk in het synodaal proces oproept tot bekering en vernieuwing. Het is die stem die jullie zullen vertolken. Het is dat Woord waaraan jullie dienstbaar zullen zijn. Ik zal straks aan elk van jullie het evangelieboek overhandigen. Want het is jullie taak in de liturgie het evangelie voor te lezen. Natuurlijk niet alleen voorlezen! Je zult het ook moeten uitleggen en vooral laten aanvoelen hoe bevrijdend dat Woord is en hoe het ons inspireert

tot menselijkheid en solidariteit. En ik zal je ook zeggen dat je niet alleen verkondigt door voor te lezen en uit te leggen, maar vooral door zelf te doen wat je anderen voorhoudt. Het diaconaat is niet zomaar een taak die je enkele jaren op je neemt. Je wordt dienaar van het Woord, diaken van Christus, door te getuigen met je leven.

De situatie van de Kerk in onze samenleving is grondig aan het wijzigen. Er is onzekerheid, sommigen haken af. Velen ook zijn zoekend. En tegelijk ook veel verlangen naar verdieping en authenticiteit. Ook de samenleving zelf staat voor grote uitdagingen. De pandemie, de migratie, de groeiende armoede, het klimaat: ze tonen dat ook de samenleving voor grote veranderingen staat. Vandaar de angst en de neiging om terug te plooiën op zichzelf en al wat anders is buiten te houden. Bij velen is er ook het gevoel er niet bij te horen, niet van tel te zijn. Er is veel materiële maar ook veel spirituele nood.

Op jullie uitnodiging staan de laatste woorden van de lofzang van Zacharias: *“Om licht te brengen in het duister en de schaduw van de dood”*. Zoals eens Gods volk in Egypte zijn er ook vandaag veel mensen die leven in het duister en in de schaduw van de dood. Als dienaars van Christus worden jullie gezonden om licht te brengen, om hen nabij te zijn en te helpen. Want door de wijding worden jullie teken en beeld van Christus, Hij voor wie geen mens te min was en die zelf de minste der mensen is willen worden.

Tot slot wil ik graag de woorden van Paulus uit de lezing vandaag op jullie betrekken als hij schrijft: “Ik ben er zeker van, dat Hij die het goede werk in u begonnen is, het zal voltooien tegen de dag van Christus Jezus. En dit is mijn gebed: moge uw liefde steeds rijker worden aan inzicht en fijngevoeligheid om te weten waar het op aan komt”. Het is vandaag inderdaad zo belangrijk: onderscheiden waar het op aankomt. Niet alleen voor u maar voor ons allen en voor heel de Kerk.

+Jozef kardinaal De Kesel
Aartsbisschop van Mechelen-Brussel